

A forradalmak és szabadságharcok népe

*Sors bona, nihil aliud! (Zrínyi Miklós pajzsán)
(Jó szerencse kell, semmi más!)*

Mint „határon túli magyar”, aki magyarként és az egységes magyar nemzettest részeként élem meg életem, mégsem szeretek foglalkozni a magyarországi pártpolitikai eseményekkel és csatározásokkal. Nem rendelkezem elég háttérinformációval ahhoz, hogy mérvadó és tartósan értékes véleményt alkossak minden esetben (a szerbiai történésekben mindennap benne élek).

Most azonban Magyarországon egy olyan esemény történt, amely az országot ismét a világesemények középpontjába helyezte. Magyarország kezdeményező szerepe nemcsak a politikai, hanem a gazdasági hatalom megosztásában (a hatalommegosztás a demokrácia központi magja) vitathatatlan.

A fináncoligarchia féken tartása az előző kapitalizmusban és a mostani szociális hálóval ellátott piacgazdaságú társadalmakban is megoldatlan probléma maradt. A banktőke ellenőrizetlen, fékevesztett, esztelen, lelketlen duhajkodása (*profitéhsége*) eddig sikeresen kijátszott minden politikai ellenőrzést. Ahelyett, hogy aktívan támogatná a termelőtőke hatékonyságát, gátlójává válik.

Mint ismeretes, a kommunisták nem szálltak szembe a túlkapásaival, mert a piaci törvényszerűségekkel együtt tagadták a szerepét. Ez vezette végül zsákutcába az egész XX. században Európának ezt a keleti felét. Hátat fordítani a megoldásoknak, és helyettük az egyszerű tagadás politikai filozófiáját alkalmazni – semmit sem old meg.

Elegáns fantázia, hogy a kommunizmusban úgysem fognak hatni a piaci törvényszerűségek, tehát máris tagadhatjuk a banktőke pénzgazdálkodási szerepét a gazdaságban. A valóságban a buta megoldások tömkelegébe fojtották a gazdasági kibontakozás lehetőségét. Kelet-Európa elmerült, és ismét leszakadt a fejlődésben a Nyugattól. Fejlesztési politikája az esztelenségek gyűjteményévé vált. A kommunisták nagy bűne, hogy az egységes földgolyót két félgömbre osztották, abban a hitben, hogy a piaci törvényszerűségek nem egyetemes érvényűek. Pedig éppen Marx Károly figyelmeztette őket arra, hogy ezek a törvényszerűségek is a természet törvényeihez hasonlóan hatnak, földrajzi határt nem ismernek! Marxot magát mint tudóst megtagadták. Jobban tetszett nekik Marx Károly, a szubjektív ember, aki maga is, mint minden ember, különböző elvárások és illúziók kezdeményezője és áldozata.

A magyar nép a forradalmak és a szabadságharcok kezdeményező népe. A világgazdaság történetében először Magyarországon következett be, hogy a banktőke, a finánctőke extraprofitját ugyanúgy megadóztatják, mint a termelőtőke extraprofitját (a gazdasági hatalmat is meg kell osztani, ezáltal teljeseedik ki a demokrácia).

Mint ismeretes, a világ pénzoligarchiája felzúdult. Magyarország példamutatását azonban máris tizenkét európai uniós ország követi. Világtörténelmi jelentőségű tett.

*

Ha nem tanul a maga kárán, váltsuk le a népet

Azért, mert egyszer egy bűnöző mondta (aki ráadásul papi szemináriumban tanult), hogy az állam szerepét állandóan erősíteni kell (mert erősítése folytán fog majd egyszer a távoli kommunizmusban elhalni), attól még lehet igaz, vagyis az állam szerepét, szerepkörét, funkcióit nem lehet tagadni, sőt erősíteni kell a mai modern piacgazdaságú társadalmakban is.

Mi is történt Magyarországon (de más országokban is)? Több százezer család svájci valutában vett fel lakásépítési hitelt, mert akkor úgy tűnt, hogy nagyon kifizetődik számukra. Csakhogy főként a nemzetközi és osztrák bankspekulációk hatására megváltozott a svájci frank árfolyama a forint kárára. Óriási árfolyamkülönbség keletkezett, amit a hitel felhasználójának forintban kell megfizetnie. Ráadásul a fináncoligarchia zabolátlan étvágya ennél is tovább ment, és a felvett hitelre megkértszerezte a kamatot. A hitel törlesztési összege az egekbe szökött. Százezrek kerültek ideiglenesen vagy tartósan az igénytelenség vagy a létminimum határára (ahol már a nem fizetőképes kereslet a gazdaság terhévé válik). Az országban csökkent a fizetőképes kereslet – a fogyasztás, aminek további következménye lehet a termelés csökkenése és a munkanélküliség növekedése. Nos, a Magyar Nemzeti Bank kormányzója (teljesen mindegy, hogy kik választották meg) azzal védekezik, hogy ő *többször is megmondta, többször is figyelmeztetett rá, hogy nana, ennek rossz vége lesz.* Az is lett! Ő figyelmeztetett, de a bugyuta, mohó, kapzsi, ingyenélő magyar nép nem hallgatott rá.

A bankkormányzó azt is mondta, hogy: *egyszer a magyar népnek is meg kell tanulni a maga kárán, hogy...* – Mit is? – Azt, hogy a pénzzel nem lehet játszani. Veszélyes. *A most tanuljon a magyar nép a maga kárán!*

... egyszer meg kell tanulnia!” – stb. bankári bölcsekedések.

Ebből kifolyólag el kell gondolkodni ismételt az állam társadalomvédő szerepén (az állam nemcsak a Gulágba küld, vagy bebörtönöz, büntet). Az állam társadalomvédő szerepe tényleg állandóan nőni fog az egész XXI. században is. S éppen ezért, nem elég a *figyelmeztetem, a megmondtam*.

Mi a nép? Annak nem lehet megmondani semmit. Emberekből, munkásokból, földművesekből, háziasszonyokból, gyerekekből áll. Mindenki teszi a maga dolgát. A nép dolgozik – robotol –, s nem azzal foglalkozik, hogy a bankkormányzót évenként vagy öt évenként meghallgassa. Megszólalása (minden országban) olyan véletlen, mint amikor éjjel jelenik meg az égen a szivárvány. A nép dolgozik – robotol –, s nem azzal foglalkozik, hogy naphosszat banki vagy börzei jelentéseket böngésszen. A nép dolgozik – robotol –, s nem olyan tankönyvek tanulmányozásával foglalkozik, amelyekből megtudhatná, hányféle trükk áll a bankok rendelkezésére a célból, hogy a gyanútlan, aki a bankba betéved, kifossa. (Mert rengeteg az ilyen trükk; a tankönyveket is többször kell bővíteni és megújítani, mindig újak jelentkeznek). A nép nem ismerheti ki magát soha az úri muriban, az úri huncutságokban.

Az állam nem azzal teljesíti modern feladatait, hogy *figyelmezteti* a bebolondítható népet, hanem **cselekszik**. Esetünkben szigorú intézkedéseivel **megakadályozza** a nép **eladósodását**. Nem engedi meg, hogy bebolondítsák. Mint ahogyan nemcsak a bankkormányzó alakítja Magyarországot pénzügyi politikáját, a felelősség sem csak az övé. A pénzügyi politikát a bankkormányzó, a pénzügyminiszter, a pénzügyi ellenőrző szervek (vám- és adóellenőrzési, valamint költségvetési és közfogyasztási szervek) s végül a minisztertanács és a parlament alakítja, pontosan meghatározott hatáskörrel. Magyarországon egytől egyig valamennyien felelőtlenek voltak, éppen azok, akik a népet képviselik, és nem a *nép*. Teték ezt pártpolitikai előnyszerzésből a nemzet kárára.

A nép alkot, teremt, dolgozik, tanul, tanít, gyógyít – és nem a köldökét bámulja minden pillanatban. Nincs ideje rá, hogy azzal foglalkozzon minden pillanatban, hogy az állam egyik vagy másik, vagy melyik része készül ellene merényletre.

A nagy orosz író, Alekszandr Szolzsenyicin éveket töltött el a Gulagon. Mint fizikus egy előjogosított koncentrációs lágerben élt, ahol kényszer alatt foglalkozott tudományos kutatásaival. Minden bizonnyal ott találkozott német tudósokkal is, akik nagy hatással voltak rá (kitűnik ez a gondolatmenetéből). Szolzsenyicin szeretne mondogatni: Jogom van ahhoz, hogy országomban sok állami dologról egyáltalán ne legyen és ne akarjak tájékozott lenni, s ennek ellenére az országomban, az államomban a javamra cselekedjenek, és a javamra ala-

kuljanak a dolgok. Ezt elvárom. Ha nem ezt kapom tőle, zúgolódom, lázadok.

Szolzszenyicin a miénk! Orosz, néha nagyon is orosz volt. Ugyanakkor szerette a kisebbségeket. A magyarokat különösen. Együtt érzett velünk. Ismeretes az élete végéig tartó megható barátsága Rózsás Sándorral. Levelezésben voltak, és segítették egymást a munkában. (Rózsás Sándor segítségével készítette el a Gulag lexikont.)

*

Még egy világtörténelmi esemény

Átsiklik a figyelem még egy világtörténelmi esemény felett.

Oroszország, Kazahsztán és Fehéroroszország vám- és adórendszerét a többirányú szabad tőkeáramlás érdekében fogja összeegyeztetni. Ez még csak a kezdet! Az oroszok biztosan odahaza vannak az *ázsiai hátsóudvarukban*. A balti országokat kivéve az egykori Szovjetunió egész területén. Korszerű piacgazdasági rendszert hoznak létre. Az oroszok és a korábbi Szovjetunióhoz tartozó török/mongol népek, amelyek a múltban szintén hatalmas katonai szervezési tapasztalatokkal bírtak, e tapasztalataikat igyekeznek átteni az iparszervezési területre (különben ezt teszi Törökország is). Nagy dolog történik. Ez azonban már a világot nem fogja úgy szembeállítani, mint a hidegháború idején az USA-t és a Szovjetuniót. Ugyanis időközben Kína, India, Brazília, Mexikó, az Európai Unió óriási mértékű megerősödésével a világ érdekszférái darabokra töredezték, és többé nem lehet őket egyesíteni két szembenálló blokkba.

Jó jel ez Magyarországot számára. Igaz, hogy Európa továbbra is kettéosztott marad, de többé legalább nem fenyegeti a Keletről veszély Magyarországot.

Nagyobb (Mohács jellegű) veszélyt jelent az agyelszívás és a munkaerő-elvándorlás olyan területekre, ahol magasabb az életszínvonal. Ez ellen semmit sem lehet tenni! A népszerű veszteséget – most legalábbis úgy tűnik – lehetetlenség lesz pótolni. A Nyugat legalább negyven éves előnyét rövid időn belül lehetetlenség behozni. Márpedig most minden éppen a rövid időn múlik. Rövid időn belül kellene hatékony népesedéspolitikai intézkedéseket foganatosítani, ugyanakkor ezek hatása csak hosszú távon érvényesülne.

Ez most nem lehetséges.

*

Hit, remény, szeretet

A pápa Horvátországban járt pár hónappal ezelőtt. Zágrábban háromszázötvenezer ember hallgatta.

A pápa kizárólagos volt: a házasság szent! Válás nincs! Abortusz nincs! Bármilyen fogamzásgátló szer használata vagy a tudomány (!) alkalmazása tilos!

Mint szociológus vitázom vele.

Merem állítani, hogy amikor a tömeg szétesz, a közül a háromszázötvenezer ember közül legalább ötvenezer nem a törvényes vagy az egyház által szentesített férjéhez vagy feleségéhez ment haza, hanem ahhoz, akivel élettársi kapcsolatban volt (régén úgy mondták, a *szeretőjéhez*). Különbözik meg bennük a hit, remény és szeretet egymás iránt. A közül a háromszázötvenezer ember közül legalább százötvenezer vagy elvált családból való, vagy ő maga is elvált, vagy elválni készül. Mind hisznek, remélnek, és szeretnének szeretve lenni és szeretni. Állítom, hogy manapság, sajnos, még mindig a nők túlnyomó többsége (de az apácáknak is egy jelentős vagy éppen a nagyobbik része) legalább egyszer végeztetett terhességmegszakítást! Ennek ellenére megvan bennük a hit, remény és szeretet.

Mi az, hogy nincs fogamzásgátló szer, vagy tilos a tudomány alkalmazása? Ha netalán az államnak holnap eszébe jutna, hogy az ország minden gyógyszergyárának betiltsa a fogamzásgátló szerek gyártását, néhány okos, tudós nő és egy mérnök nő egy közönséges garázsban szintetizálná, és elkezdene gyártani a legkorszerűbb fogamzásgátló szereket. Minden férfitámogatás nélkül! A pápa hogyan akarja elvenni ezektől a nőktől (szándékosan nem beszélek most a férfiakról, ugyanis az egyház szinte mindig a nők támogatására számít) a tudományos ismereteket, a tudást, a szakismeretet, a tetterőt? S ezek a tudós nők is hitben, reményben és szeretetben élnek, és cselekedni fognak. Cselekedni fognak nem mint vétkesek, bűnözők, hanem mint emberbarátok; a pápa nem fogja tudni őket meggyőzni sohasem az ellenkezőjéről. Hinni fognak Istenben, és abban, hogy Isten a maga képére teremtette az embert. Tántoríthatatlanok lesznek ebben is, és abban is.

Nincs fogamzásgátló szer használata?! Nos, nem hiszem, hogy a protestáns, a hindu lelkészek vagy a taoizmus követői kevésbé hívei a gyermekáldásnak. Ilyesmit azonban még soha ki nem ejtettek a szájukon. Sőt mi több, már az iszlám lelkészek között is szakadás van e kérdésben. Ezzel azonban nem akarok foglalkozni, éppen azért, mert velük akar versengeni a pápa. Mondom, főlegesen, mert hamarosan az iszlám lelkészek többsége is a progresszió útjára fog lépni (ha nem akarja hirdetni az éhhalál értelmét). Tényeim kérlelhetetlenek. Valóságok, nem kigondoltak.

Nem vagyok Voltaire, aki cinikusan kijelentette, hogy ha nem lenne vallás, ki kellene gondolni (ugyanis csakis a segítségével lehet a népet alázatra bírni és szolgátságban tartani). *A vallás nem ópium!*

Mélyen hiszek a hit, remény és szeretet emberformáló szerepében. Annál is inkább, mert – legyen bár a piaccgádzálgatás akár erős szociális hálózattal ellátva – máshonnan a társadalom nem kap erkölcsi töltést és

tartást. A vallás az, amely a hitet, a reményt és a szeretetet rendszerbe foglalja, elmélyíti és érthetővé teszi, emberközelivé hozza.

Bizony-bizony, ezt kellene, hogy tegye a katolikus egyház is – korszerűen. Napjainkig keresi a korszerűség kulcsát – és nem találja.

Hiszek Hegelnek, aki valamennyi ember között a legnagyobb hívő volt. Ezt mondta: *Az isteni eredetű szellem akarata szerint az összes eddig létező (tízezer-húszezer éve létező) világ között a mai világ a legjobb, vagyis az előzőek rosszabbak voltak.*

Csak hogy a pápa nem ért vele egyet, s vele együtt az egyházi dogmatikusok sem. Újkorban van a tudomány.

Merjem kimondani: nemcsak a kánonjoggal van baj, de most már az egyes hittételek dogmatikusságával is. Szinte minden katolikus segítséget vár az egyháztól a saját megújódása reményében. Az egyház megújódása azonban egyre csak késik, és vele együtt a közösség lelki támogatása is, aminek itt, Európában olyan nagy szükségét érzik.

Nem egyházi, papi, hívői képmutatásra van szükség, hanem egymás újbóli felfedezésére. Egy lelkész barátom egy életre szóló, mély benyomást tett rám, amikor azt mondta nekem, hogy a vallást misztikus úton kell megközelíteni. Éppen ezen az úton haladva én még nagyobb misztikumot látok magában a hitben, még nagyobb misztikumot a reményben és még nagyobb misztikumot a szeretetben.

A legnagyobb misztikum azonban a tudományban van.

Az előző pápa még az ateistákban is sérült vallású/hitű embereket látott. A mostani pápa a bizonyítottan vallásos, Istenben reménykedő, Jézustól tanult szeretetű embereket taszítja el, csupán azért, mert – mint a tények mutatják – esendőek, s keresik az utat a boldogság felé. A hit, remény és szeretet misztikumában keresik a boldogságot és a megváltást. Sokat tudnak önmagukról, de nem mindent. Nem szabad elvitatni tőlük egyiket sem.

*

Annyit dolgozom, hogy nincs időm pénzt keresni (és meggazdagodni)

Kertész Ákosnak, a nagy magyar írónak, miután minden jelentéktelen és jelentős irodalmi díjat learatott (beleértve még a Kossuth-díjat is!), eszébe jutott, hogy elérkezett az ideje, hogy kimenjen az USA-ba. Az USA-ba, és nem Izraelbe. Ugyanis Izraelben az olyan okos és nála százszor okosabb emberek fele kénytelen narancsot szedni, hogy megéljen a sivatagi forróságban (tényleg csodálni való emberek!).

Kertész Ákos, a nagy magyar író most az USA-ból (mint annak idején Kertész Imre Berlinből) küldött haza

üzenetet, bölcs szózatot. Ugyanis „rádőbbsent”, hogy az USA anyagiakban és lelkiekben milyen gazdag, a magyar nép és hazája pedig „genetikailag kódolt” a tartós anyagi és lelki nyomorúságra. (Lehet, hogy a XIX. század Amerikájában ezt zseniális gondolatnak tartották volna. Csakhogy azóta az USA ezerszer megújult, s ma nagyon kevesen tapsolnak neki, s az emberek fele, kétharmada ma kinézné az ilyen gondolatokért). Szerinte a magyar szolgaságra ítélt nép, nem tetterős, és ráadásul lélekben korcs.

Kertész Ákosnak, a nagy magyar írónak – mint a közgazdászok jelentős részének – nincs felelete arra, mi indít el egy népet a gazdasági fellendülés útján, a másikat meg mi taszítja a lemaradásba. Mi az, ami az egyik népet gazdaggá, a másikat szegényre teszi?

Ugyanakkor Kertész Ákos nagy magyar író számára egyáltalán nem ismeretes, hogy az USA-ban is vannak szegények! Sőt, az utóbbi húsz évben százalékuk a teljes népesség százalékában megduplázódott. Ennél is többről van szó: a gazdagok és a szegények közötti különbség mértéke százalékban megkétszereződött (létezik róla pontos amerikai statisztika).

Mit lehet itt tenni? Az USA-ban is van egy kevés „genetikailag kódolt” nagyon gazdag, egy kevésbé gazdag és rengeteg „genetikailag kódolt” szegény (nehogy azt higgye Kertész Ákos, hogy ezek mind lusta afroamerikaiak vagy mexikóiak, más latin-amerikaiak, urambocsál, fehérek is).

Persze, ami az USA-ban történik, az történik a többi országban is. Az USA nem kivétel. (A világgazdaságban rohamosan szaporodnak a megoldatlan problémák, amelyek közül Kertész Ákos egyet sem ismer. Funkcionális analfabéta abban, amibe beleszólt). Nem tudom, Kertész Ákos előtt, a nagy magyar író előtt ismeretes-e, hogy az USA-ban egy Madow nevezetű „bankár” szabályosan kifosztotta az USA-ban levő összes zsidó jótékonyági alapítványt, rengeteg zsidót kétségbeesésbe kergetett, családokat borított gyászba. Madow orosz eredetű zsidó. Kertész Ákos emiatt nem érez haragot? Madow az újjazdagoknak juttatta az alapítványi betéteket! Így szokott ez lenni. Vannak, akik elkezdnek egyszerre csak felemelkedni a társadalomban. Ahhoz, hogy kialakuljon ez az újjazdag réteg, a hatalomra támaszkodva „át kell osztani a nemzeti vagyont és jövedelmet”. Ugye milyen szép kifejezés ez a csúf valóságra? Amerikában és a nagyvilágban nagyon sok Madow van. Kertész Ákosnak, a nagy magyar írónak halvány fogalma sincs arról, mi teszi szegényre az izraeli narancsszedő tudóst, a kínai kullit, az indiai páriát stb. (és mégis néha boldoggá ebben a tragédiákban nagyon bővelkedő emberi életben).

Mondom ezt én, akinek a fia, menyé és unokái kint élnek az USA-ban; akinek már fele rokonsága az amerikai kontinensen él. Nem küldenek haza ilyenfajta, minősítő, agytágító üzeneteket! Idehaza „kódolták” őket genetikailag – s ez nem kis dolog. Ez a tény éppen őt, a nagy író

cáfolja. Hogyan lehet itthon „genetikailag kódolni” amerikai szorgalomra? Kertész Ákosnak, a nagy magyar írónak egy nála szerényebb német költő gondolatát szeretném ajánlókba küldeni, a Faustból:

„A földi út, bármint rovod, végére nem jutó robot.”

Ez a költő véletlenül volt német, de mindig mindenkit és mindent megérteni igyekvő ember volt. (Nem szeretett sem népek, sem emberek fölött ítélkezni és felettük pálcát törni. A német népnek nem hagyott hátra üzenetet. „Fényt, több fényt!” – kérte a körülötte lévőket halála óráján. Nem szeretett életében sem kioktatni, az emberiségnek és német népének szózatokat küldeni. Pedig népe évszázadokon keresztül igen nagy szerencsétlenségben élt; amíg nem érkezett meg a krumpoli Amerikából, népe rengeteget éhezett, meg azután is; csak örökös katonáskodás, egymást gyilkolás volt a sorsa minden európai királyi udvaron; és örökös kivándorlás. Valami tényleg nincs rendben a magyar társadalomban! Hogyan történhet meg, hogy egy genetikailag rosszul kódolt országban és magyar népben megjelenjen egy ilyen irodalmi übermensch, mint Kertész Ákos?

Vagy fordítsak rajta: a zsidóban? De csak most lett az. Így sem jön össze. Albert Einstein mondta, hogy csak a világűr és az emberi butaság határtalan...

Minden rendben van a magyar irodalmi közéletben? Ha egy író a magyarok és az emberiség kilencvenkilenc százalékát „genetikailag beprogramozza”, „bekódolja”, valami nagyon nincs rendjén. Hogyan tudott egy ilyen író, ilyen gondolatokkal és erkölccsel megbújni, majd azután magasba törni, mint egy forrás? Útmutató? Megváltó?

Hogyan tudott ő is évtizedeken keresztül szolgálékú hitvány féreg lenni, hogy azután übermensché nője ki magát?

Azt mondják róla, hogy keresztényből ismét szabadelvű zsidó lett! Ez nem igaz! Az erkölcsi értékeket évezredekken keresztül ápoló zsidók nevében kikérem magamnak (én, aki mélyen együtt érzek a zsidók tragikus sorsával, aki köztük nevelkedett Szabadkán, és átmenetileg most is köztük él Budapesten). Elképesztő, hogy nem ismeri a zsidó nép tragikus történetét, sem azokat a magyar–zsidó párhuzamokat, amelyeket Kertész Ákosnak, a nagy magyar, zsidó vallású írónak mindenkor ismernie kellene! Semmit sem ért a történelemből, a múltból és a jelenkori mozgásokból, a háborúk lélektanából, a holocaustból.

Az uralkodók mindenkor elvárták a talpnyalók szolgálatait, de csak a büszke, bátor és gerinces embereket becsülték meg; a megtörhetetlenek maradtak meg emlékezetünkben. Így van ez az USA-ban is.

A „kisember” szempontjából három nagy tragédia létezik: az emberiség szempontjából a legnagyobb tragédia a háború; az egyes ember szempontjából a legnagyobb tragédia, ha a gyereke előbb hal meg, mint ő maga; szociális szempontból a legnagyobb tragédia a munkanélküliség.

Csak aki übermenschnek képzei magát, távolíthatja el tőlünk ezt az alapvető igazságot.